

naast elkander gaande, een paar minuten lang haast geen woord. Huib keek haar van terzijde aan — en zie, nu was het er weêr, dat trekje van bijna verheven ernst, ingetogenheid, strengheid, dat verwonderde bij haar zoo bloeiend frissche, nog blanke, ongerepte jeugd, het melk-en-bloed van haar wangen, haar omgaf met een waas, tegelijk van levenskennis en van stralend-jong idealisme....

Voorbij. Zij glimlachte alweer. „Neen werkelijk, ik had moeten weten, wie ik in huis had die avond. Dom ook van me, er zelf niet aan te denken. Want ik ken wel het een en ander van u.... Ja-ja. Natuurlijk, zult u zeggen. Maar bij mij is dat toch niet vanzelfsprekend. Lezen — ik heb er nooit veel tijd voor gehad, thuis ook niet. En u weet zeker wel, wij meisjes werken in den regel te veel — als wij werken.”

Wat zij dan wel van hem gelezen had? Ze noemde een drietal boeken en er ontstond een opgewekt gesprek over. Haar oordeel was volstrekt niet wat men origineel pleegt te noemen — zij gebruikte de gewone termen — toch levend en frisch door den toon, het accent. Blijkbaar had ze nooit veel over litteraire schoonheid nagedacht — maar des te meer over menschen, hun temperamenten en karakters. Haar psychologische op- en aanmerkingen verrasten Huib. Diepten en fijnheden hadden haar getroffen in zijn boeken, waarvan hij zichzelf nauw bewust was geworden. Het juichte in Huib. Hij keek voortdurend naar haar oogen.

En terwijl Pauline weer in een winkel, hij buiten te wachten stond — haar woorden overdenkend, haar stem terughoorend, gansch vol van haar — greep plotseling een ontroering hem in de borst, die als een floers bracht voor zijn blik. God-ja, dat, dát! Zoo’n meisje, zoo’n vrouw.... altijd bij je hebben! Hij prevelde ’t hoorbaar voor zich heen: „Zoo’n meisje ja, zoo’n vrouw!” Wist terwijl dat in die woorden van illusie de hem doorflitsende gedachte niet compleet werd uitgesproken. Dorst toch ook niet anders. Want bespottelijk was het en ergerlijk. Negen-en-veertig — en zij? Misschien één, twee-en-twintig! Hahaha, idioot, idioot! Oppassen toch vooral, dat ze ’r niets van te merken kreeg.... Hem grenzeloos belachelijk zou gaan vinden!

Toen ze weer samen verder liepen, huiswaarts nu, sprak hij erover, hoe sterk haar opmerkingen hem getroffen hadden, hoe verbazend hij die vond voor toch nog zoo’n heel jong meisje. „Och kom, ja, vind-u?” Even blikte zij opzij, kleurende weêr een weinig, fronselend tegelijk, als in een lichten spot of achterdocht, de tóch al wat breede, bruin-blonde brauwen — zoodat in schaduw verborgen bleef de glans harer oogen. „Ten eerste ben ik heelemaal zoo jong niet meer, al bijna vier en twintig, en ten tweede: student in de medicijnen... En dan, och... jong? Ik heb eigenlijk nooit een echte, een vrije en zorgeloze jeugd gekend. Ik ben een nakomertje moet u weten. Vader en moeder zijn al zoo oud...”